

Република Србија
УПРАВНИ СУД
2 У. 1525/15
19.04.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, мр Весне Чогурић и Руже Урошевић, чланова већа, са судским саветником Даницом Лекић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ул. ... број ..., чији је пуномоћник Вељко Вуковић, адвокат из Београда, Топличин венац број 19-21, поднетој против туженог Министарства за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, ради поништаја решења бр. 164-03-00227/2014-01 од 13.06.2014. године, у предмету радног односа, у нејавној седници већа одржаној дана 19.04.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба А.А. из ..., изјављена против решења инспектора рада Министарства рада, запошљавања и социјалне политике, Инспектората за рад, Одељења инспекције рада у граду Београду бр. ... од 10.03.2014. године. Ожалбеним решењем одбијен је захтев А.А. из ..., да се до доношења правноснажне одлуке суда у радном спору који се води пред Другим основним судом у Београду, одложи извршење решења о отказу Уговора о раду бр. ... од 28.01.2014. године, којим је отказан уговор о раду без броја од 01.09.2012. године, донетог од стране директора Привредног друштва "Б.Б." д.о.о. Из ..., ул. ... број ..., као неоснован.

Тужбом, поднетом овом суду преко пуномоћника дана 28.01.2015. године, тужиилац побија законитост решења туженог органа због неправилне примене материјалног права, повреде правила поступка и из разлога што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања. Навео је да решење туженог органа садржи погрешну поуку о правном средству јер се одредба члана 272. став 4. Закона о раду односи само на ситуацију прописану чланом 271. став 1. Закона о раду, односно уколико би решењем инспектора било одложено извршење

решења о отказу уговора о раду, а што није случај у конкретной ситуацији. Даље је навео да је тужени орган приликом одлучивања, некритички усвојио став доносиоца првостепеног решења јер пренебрегава чињеницу да тужилац није одбио закључење Анекса уговора о раду, нити је закључење истог условио било каквим захтевом, а што се види и из његовог писаног изјашњења од 21.01.2014. године где је тужилац послодавцу недвосмислено ставио до знања послодавцу да за њега није проблем да предметни Анекс прихвати, већ је само тражио одређена појашњења, с обзиром на то да је правно слабија и неука странка у том уговорном односу. Истиче да је неприхватљив став туженог да првостепени орган није био дужан да прихвати налаз и мишљење Медицине рада, те да наведени документ није од значаја приликом доношења одлуке о одлагању извршења решења о отказу уговора о раду јер је такав документ кључан са аспекта утврђивања тренутног здравственог стања запосленог, као и од значаја за разумевање садржине и мотива тужиоцевог изјашњења од 21.01.2014. године који ни на који начин није могло да представља одбијање закључења Анекса уговора о раду. Такође наводи да је неприхватљив став туженог да тужилац може само да прихвати или одбије закључење Анекса уговора о раду јер то представља искључење права тужиоца да се изјасни и укаже послодавцу на било које чињенице које су од обостраног интереса. Изјашњење тужиоца, као вид комуникације са послодавцем, поред пружања додатних обавештења послодавцу и истовремено тражења додатних појашњења, садржи недвосмислену изјаву тужиоца да није спорно да прихвати понуђени Анекс уговора о раду и као такво не представља разлог за отказ уговора о раду јер би у супротном то практично значило санкционисање комуникације запосленог и послодавца. Са изнетих разлога предложио је да суд донесе одлуку у спору пуне јурисдикције или да уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати туженом на поновно одлучивање. Трошкове поступка је тражио и определио.

Тужени орган је у одговору на тужбу навео да у свему остаје при разлозима из образложења оспореног решења. Предложио је да суд тужбу обаци као недопуштену јер је одредбом члана 272. став 4. Закона о раду ("Сл. гласник РС", број 24/05...75/14) прописано да се против коначног решења којим је одложено извршење решења или одбијен захтев запосленог, не може покренути управни спор.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Наиме, из списка предмета ове правне ствари и разлога образложења оспореног решења, произлази да се тужилац, дана 13.02.2014. године, писаним путем обратио инспекцији рада са захтевом за одлагање извршења решења отказа уговора о раду број ... од 28.01.2014. године, којим је отказан уговор без броја од 01.09.2012. године. Уз захтев је приложена копија тужбе од 13.02.2014. године којом је покренут радни спор ради поништаја решења отказа уговора о раду, пред Другим основном судом у Београду. Дана 06.03.2014. године извршен је инспекцијски надзор и том приликом је утврђено да је

тузилац у радном односу код послодавца према уговору о раду без броја од 01.09.2012. године на пословима сервисера опреме за климатизацију, на неодређено време са пуним радним временом. Послодавац је, дана 15.01.2014. године тужиоцу доставио понуду за закључење анекса уговора о раду, а тужилац актом број ... од 15.01.2014. године потврдио пријем понуде за измену уговорених услова рада број ... и Анекс уговора о раду број ... од 15.01.2014. године којима је дат рок тужиоцу да се изјасни у року од осам радних дана и којима је упознат са правним последицама које могу да наступе одбијањем понуде. Тужилац није прихватио понуђени Анекс уговора о раду па је послодавац решењем број ... од 28.01.2014. године отказао уговор о раду по основу члана 179. став 1. тачка 8. Закона о раду. Приликом одлучивања о основаности захтева, првостепени орган се позвао на одредбу члана 179. Закона о раду према којој послодавац може да откаже уговор о раду уколико запослени одбија закључење анекса уговора о раду и одредбу члана 172. став 2. и став 3. наведеног закона, према којој је запослени дужан да се изјасни о понуди за закључење анекса уговора о раду у року који не може бити краћи од осам радних дана и да се сматра да је запослени одбио понуду за закључење анекса уговора ако се не изјасни у року из става 2. Ценећи наведено, односно околност да је тужилац одбио закључење анекса уговора о раду, тј. није се изјаснио у остављеном року да прихвати понуду послодавца потписивањем Анекса уговора о раду, првостепени орган је нашао да послодавац, доносећи решење о отказу уговора о раду број ... од 28.01.2014. године, није очигледно повредио право запосленог, па је одбио захтев тужиоца као неоснован. Тужени орган је у поступку по жалби оценио да у поступку који је претходио доношењу првостепеног решења није повређен закон на штету тужиоца. При том је навео да из одредби закона на које се првостепени орган позвао, као и одредбе члана 172. став 3. према којој запослени ако прихвати понуду за закључење анекса уговора, задржава право да пред надлежним судом оспорава законитост тог уговора, из чега произлази да се прихватање понуде изражава потписивањем анекса, а чињеница да запослени у конкретном случају није потписао анекс уговора о раду, представља основ за отказ уговора о раду прописан одредбом члана 179. тачка 7. и 8. Закона о раду. По налажењу туженог органа, првостепени орган је решење засновао на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању, које је донео правилном применом материјалног права, па је применом одредбе члана 230. Закона о општем управном поступку одбио жалбу тужиоца, као неосновану.

Одредбом члана 172. став 2. Закона о раду ("Сл. гласник РС, број 24/05...32/13) прописано је да је запослени дужан да се изјасни о понуди за закључивање анекса уговора у року који одреди послодавац, а који не може бити краћи од осам радних дана. Ставом 3. је прописано да се сматра да је запослени одбио понуду за закључивање анекса уговора ако се не изјасни у року из става 2. овог члана. Ставом 4. је прописано да ако запослени прихвати понуду за закључивање анекса уговора, задржава право да пред надлежним судом оспорава законитост тог уговора.

Одредбом члана 179. став 1. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца, и то: ако запослени одбије закључење анекса уговора о раду у вези са чланом 33. став 1. тачка 10 овог закона (тачка 8.).

Одредбом члана 271. став 2. Закона о раду прописано је да ако инспектор

рада нађе да је решењем послодавца о отказу уговора о раду очигледно повређено право запосленог, а запослени је повео радни спор, на захтев запосленог одложиће својим решењем извршење тог решења – до доношења правноснажне одлуке суда.

Одредбом члана 272. став 1. Закона о раду прописано је да се против решења инспектора рада може изјавити жалба министру у року од 8 дана од дана достављања решења. Ставом 2. истог члана прописано је да жалба на решење из члана 271. став 1. овог закона не одлаже извршење решења. Ставом 3. истог члана прописано је да је министар дужан да у року од 15 дана од дана пријема жалбе одлучи по жалби, док је ставом 4. прописано да се против коначног решења из члана 271. став 1. овог закона не може покренути управни спор.

С обзиром на изнето, правилно је, по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је у складу са чланом 230. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Суд је ценио све наводе тужбе, али је нашао да су имајући у виду напред наведено, без утицаја на правилност и законитост оспореног решења. Осим тога, ти наводи су углавном поновљени наводи жалбе, које је тужени орган у складу са одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку (“Сл. лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10 потпуно и правилно оценио и дао детаљне и на закону засноване разлоге, које у свему као правилне и законите прихвата и овај суд.

Суд је посебно ценио навод тужбе којим се указује да решење туженог органа садржи погрешну поуку о правном средству, јер се одредба члана 272. став 4. Закона о раду односи само на ситуацију прописану чланом 271. став 1. Закона о раду, што није случај у конкретној ситуацији, али налази да исти, иако је тачан, није био од утицаја на решење ове управне ствари, јер је оспорена одлука туженог органа заснована на закону, из разлога наведених у образложењу одлуке.

Одлучујући о предлогу тужиоца да суд реши управну ствар у спору пуне јурисдикције, Управни суд налази да није основан. Ово стога, што је оспорено решење правилно и на закону засновано, па нису испуњени услови за његов поништај, а тиме ни за могућност да овај суд у смислу одредбе члана 43. став 1. Закона о управним споровима пресудом реши ову управну ствар, јер је претпоставка за решавање у спору пуне јурисдикције претходна оцена суда да управни акт треба поништити, што у конкретној ситуацији није био случај.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је одлучио као у ставу I диспозитива пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, број 111/09).

Одлуку као у ставу II диспозитива пресуде, суд је донео применом одредбе чланова 66. и 67. Закона о управним споровима, обзиром на успех тужиоца у

овој правној ствари, сходном применом одредбе члана 151. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр. 72/11...55/14), а која се одредба у управном спору примењује на основу одредбе члана 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 19.04.2018. године, 2 У. 1525/15

Записничар
Даница Лекић,с.р.

Председник већа - судија
Стево Ђурановић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић